

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
З У. 5347/18
20.06.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Маје Панић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против тужене Владе Републике Србије, ради поништаја решења 24 број: 119-1904/2018 од 08.03.2018. године, у предмету из радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Владе Републике Србије, 24 број: 119-1904/2018 од 08.03.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, одређено је да се тужилац разрешава дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре – Сектор за инспекцијски надзор са 5. мартом 2015. године док је, у ставу II диспозитива, одређено да се решење објављује у “Службеном гласнику Републике Србије”.

У тужби поднетој Управном суду дана 29.03.2018. године тужилац оспорава законитост решења тужене, наводећи да истим није поступљено по пресуди Управног суда 2 У. 5780/15 од 11.01.2018. године. Сматра да се одредбе чланова Закона о радним односима у државним органима, о којима говори тужени, не могу узети у обзир при решавању његовог статуса приликом разрешења. Такође, сматра да ни једном одредбом закона туженом није дато дискреционо право одлучивања о разрешењу. На основу ових и других навода изнетих у тужби предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужбу уважити и поништити оспорено решење тужене.

Тужени орган је у одговору на тужбу обавестио суд да остаје при разлозима из оспореног решења, па предлаже да суд тужбу одбије као неосновану. Напомиње да тужилац није био државни службеник на положају, нити је икада имао тај статус, а одредбе раније важећег члана 179. Закона о државним службеницима јасно су

упућивале на примену Закона о радним односима у државним органима.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, из списка предмета и оспореног решења произлази да је пресудом Управног суда 2 У. 5780/15 од 11.01.2018. године уважена тужба тужиоца, поништено решење Владе Републике Србије 24 број: 119-2109/2015 од 05.03.2015. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Ово стога што, према налажењу суда, оспорена одлука не садржи образложење са утврђеним чињеничним стањем, правним прописима на основу којих је донета и разлозима због којих је донета, па суд не може да оцени да ли су постојали законски разлози за разрешење тужиоца дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре – Сектора за инспекцјски надзор као и да ли је одлука о његовом разрешењу донета у поступку и на начин прописан законом, због чега оспорена одлука не испуњава захтеве законитости прописане цитираном одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Такође, суд је нашао да се у списима налазе два решења о разрешењу тужиоца са истим датумом, али различитим бројевима, што доводи у сумњу правилност поступања туженог органа.

Тужени орган је, поступајући по наведеној пресуди Управног суда, у поновљеном поступку, утврдио да је дана 05.03.2015. године тужилац разрешен дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре на коју је постављен дана 31.07.2014. године, а које постављење је спроведено на основу тада важећег члана 179. Закона о државним службеницима. Пропис који је у односу на тужиоца важио на дан његовог постављења, сходно члану 179. став 2. Закона о државним службеницима, јесте Закон о радним односима у државним органима (“Службени гласник РС”, број 48/91...21/16), а који закон не прописује никакве посебне услове за постављење, нити прописује посебне разлоге за разрешење, односно, на исти начин уређује (препушта дискреционој оцени) и постављање и разрешење постављених и именованих лица, односно, функционера. С тим у вези, када је у питању разрешење постављених лица у органима државне управе, који нису стекли статус државних службеника на положају, Влада је у време важења одредаба члана 179. Закона о државним службеницима поступала на начин прописан Законом о радним односима у државним органима, што значи да је дискреционо одлучивала о томе да ли неко постављено лице на делотворан начин обавља своје послове и да ли има места његовом разрешењу, имајући у виду одредбе чланова 66., 67. и 70 став 1. Закона о радним односима у државним органима.

На основу изнетог основано се, по налажењу Управног суда, тужбом оспорава законитост решења туженог органа имајући у виду да исти није поступио у складу са пресудом Управног суда 2 У. 5780/15 од 11.01.2018. године. Ово из разлога што тужени орган, у поступку извршења наведене пресуде, није отклонио утврђене

неправилности па је, имајући у виду одредбу члана 213. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), оспорено решење донето уз повреду члана 141. став 4. истог закона, којим је прописано да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Образложење садржи разлоге због којих је орган одступио од решења која је раније доносио у истим или сличним управним стварима. Ако је одлучено по слободној оцени, образложење садржи пропис који орган овлашћује на то, разлоге којима се руководио при одлучивању и у којим границама и с којим циљем је применио овлашћење да одлучује по слободној оцени.

Према налажењу суда, тужени орган је поново пропустио да изложи разлоге којима се руководио при доношењу оспореног решења, односно, пропустио је да на основу утврђеног чињеничног стања да разлоге који представљају основ за доношење предметног решења о разрешењу тужиоца са места помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре. Наиме, орган коме је дато овлашћење да поступи по слободној оцени мора у својој одлуци дати образложење саме оцене, а како тужени орган то није учинио, повредио је закон на штету тужиоца.

Сходно наведеном Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона.

У поновном поступку тужени орган ће, на основу потпуно утврђених чињеница одлучних за законито решавање, без повреде правила поступка и на основу правилне примене закона донети ново и на закону засновано решење, при чему ће у свему имати у виду примедбе суда изнете у овој пресуди, а које га обавезују у смислу одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.06.2019. године, 3 У. 534718

Записничар
Ана Ковачевић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ